

Arrest

nr. 319 712 van 9 januari 2025
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 juni 2023, in functie van zijn Nederlandse broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 december 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen die zijn opgenomen in een akte –, die verzoeker op 15 december 2023 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.06.2023 werd ingediend door:

Naam: [Ö.]

Voorna(a)m(en) [A.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg verblijfsrecht aan met zijn broer [Ö.N.] [...], van Nederlandse nationaliteit in toepassing van art 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-geldig paspoort

-bestaansmiddelen van de referentiepersoon: soort overzicht opgemaakt door de referentiepersoon zelf of zijn boekhouder met een bedrag op dat hij aan de belastingdienst in Nederland verschuldigd is. Brief van Hesfinance aan [N.] Supermarkt en Bakkerij dd. 12.05.2022, jaarrekening 2021 + verzond[...]en aangifte inkomstenbelasting 2021 dd 12.05.2022 opgesteld door de Nederlandse belasting[...]dienst. Op de belasting[...]aangifte staat dat de echtgenoot van de referentiepersoon [A.Ö.] heet. Er zijn ook twee kinderen in het gezin.

-Brief van het 'Centraal Orgaan opvang asielzoekers' gericht aan [A.Ö.] op een Nederlands adres dd. 25.10.2021. Het gaat over een uitnodiging voor een afrondingsgesprek op 2.11.2021.

-Health insurance card en kaartje van zorgverzekering op naam van de Nederlandse referent + Polisblad zorgverzekering 2023 met de naam van de referent op + zijn verschuldigde premie, gericht aan de referent op zijn Nederlandse adres

-huurcontract van 'Waterweg wonen' te Vlaardingen, op naam van de referent

-huurcontract om naam van de referent betreffende een woning in België, Leopoldsburg

-afschrift van de basisregistratie personen uit Nederland op naam van de referent waaruit blijkt op welk adres hij was ingeschreven in Vlaardingen.

-2 brieven van de immigratie- en naturalisatiedienst van Nederland, gericht aan 'Advocatencollectief Rotterdam'. Het gaat over betrokkene, de gehoorverslagen worden overgemaakt aan de advocate. De gehoorverslagen zelf stek er ook bij. Ze dateren van 15.07.2019 en 30.09.2019. De advocate heeft ook verbeteringen van de gehoorverslagen doorgegeven. Op 24.08.2020 volgde een communicatie naar de advocaat betreffende de beschikking. Het gaat om een weigeringsbeslissing. Er zit ook nog een brief in van het Nederlands advocatenkantoor aan de Belgische advocaten dd. 17.05.2023 waarbij de beslissing van de Raad van State werd overgemaakt. Deze beslissing dateert van 10.11.2022, het gaat om een bevestiging van de weigeringsbeslissing. Er zitten nog een aantal brieven in het dossier met betrekking tot mijnheer zijn voormalige asielaanvraag waaronder een brief van de IND dd. 15.12.2021 waarin is opgenomen dat betrokkene met onbekende bestemming is vertrokken en derhalve de Raad van [S]tate wordt gevraagd of er nog procesbelang is. Daarop nam de Raad van State contact op met de advocate, die liet weten aan de Raad van State dat zij kon bevestigen dat haar client nog in Nederland was (geen vermelding van waar) en aldus er nog procesbelang is. De zittingsaantekening van een zitting bij de Rechtbank van Oost-Brabant van 18.11.2021 zitten er ook nog bij. Op 16 november 2021 gaf de advocaat van betrokkene het adres door van betrokkene: nl. AZC Assen. Voorafgaandelijk daaraan deed een rechtbank in Den Haag ook reeds een uitspraak over het asielverzoek. Die uitspraak dateert van 20.10.2021. Ten slotte zijn er ook nog een aantal brieven van de Nederlandse advocaat met bijkomende bewijsstukken die in die periode werden overgemaakt.

Vermoedelijk wenst betrokkene met voorlegging van alle stukken uit het dossier betreffende zijn asielaanvraag in Nederland aan te tonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en Nederland en daarom voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in art 47/3, §2 van de wet van 15. 12.1980.

Dit wordt in deze betwist. Vooreerst omdat er geen bewijs wordt aangereikt waaruit blijkt dat mijnheer wel degelijk woonachtig is geweest bij de referentiepersoon in Nederland, Vlaardingen. Bovendien werd niet aangetoond dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van de referent.

Vooreerst blijkt uit de voorgelegde aanvankelijke gehoorverslagen duidelijk dat mijnheer in een centrum voor asielzoekers verblijft. Op 16.11.2021 gaf de advocate van betrokkene het adres van mijnheer nog door aan de Raad van State, het ging toen nog steeds over een centrum. Plotsklaps blijkt mijnheer dan verdwenen.

Het is de Nederlandse IND die dat moet opmerken aan de Raad van State, de advocate heeft het niet gedaan. Zij verzet zich tegen de vaststelling dat er geen procesbelang meer zou zijn, omdat de client zich wel nog in Nederland bevindt. Er wordt geen adres doorgegeven.

Het enige wat moet aantonen dat betrokkene in Vlaardingen zou verbleven hebben is 1 brief van het 'Centraal Orgaan opvang asielzoekers' betreffende zijn af rondend gesprek op 2.11.2021. Deze brief is gericht aan het adres in Vlaardingen. Het is echter niet omdat mijnheer zich op het adres van zijn broer liet aanschrijven, dat hij zich daar bevond. Uit de voorgelegde stukken uit het asiels dossier van mijnheer blijkt duidelijk dat in Nederland ook het concept 'gekozen woonplaats' bestaat. In het begin van de procedure gaf de advocate van mijnheer aan dat mijnheer woonplaats koos op het adres van het advocatenkantoor. Niets sluit uit dat de gekozen woonplaats op een latere datum werd gewijzigd. Een gekozen woonplaats is het adres waarop je je correspondentie wenst te ontvangen. Dat is niet noodzakelijk de werkelijke verblijfplaats. Onafgezien daarvan werd ook niet bewezen dat mijnheer deel uitmaakt van het gezin van zijn broer, de huidige referent. De referent is zich immers in België komen vestigen zonder vergezeld te zijn van zijn gezin, namelijk vrouw en kinderen. Zij zijn kennelijk achter gebleven in Nederland. Mijnheer maakt aldus geen deel uit van het gezin van de referentpersoon.

De vraag moet zelfs gesteld worden of de referentpersoon daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer of enkel een adres genomen heeft in België, om een verblijf voor zijn broer in België te kunnen bekomen. Alles wijst er op dat de referent zijn vrij verkeer NIET uitoefent. Mijnheer zijn economische activiteit betreft een economische activiteit in Nederland. Zijn gezin woont nog in Nederland, hij legt zelfs nog zijn huurcontract van Nederland voor, dat exclusief op zijn naam staat. Art 47/1 en volgende is niet in het leven geroepen om asielzoekers die in een andere EU-lidstaat geen statuut hebben gekregen, maar familie hebben in diezelfde lidstaat, alsnog een verblijfsrecht te bezorgen onder het voorwendsel dat één van de EU-familieleden zich in België vestigt. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof. nrs. 36 en 37). Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentpersoon NIET vergezeld is door zijn kerngezin en zijn economische activiteit in het land van herkomst heeft behouden. De enige reden tot verhuis naar België is aldus om betrokkene aan een verblijfsrecht te helpen. Dat mag niet de doelstelling zijn.

Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene voorafgaandelijk aan de aanvraag ten laste zou zijn geweest van de referentpersoon. Ter staving van het materieel/financieel ten laste zijn in het land van herkomst werd niets voorgelegd.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentpersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentpersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentpersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden tussen twee volwassen broers, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een eigen gezinsleven kan verderzetten in zijn land van origine. Uit de gehoorverslagen blijkt hij wel degelijk vrouw en kinderen te hebben. Eén van zijn kinderen is trouwens al volwassen en zou enige tijd in een ander EU-land hebben verbleven in het kader van studies.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij er niet toe in staat zou zijn om zijn leven in Turkije terug op te pikken. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen

of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van "het Unierecht".

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker wenst vooreerst te antwoorden op het argument vanwege verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een uitoefening van het vrij verkeer in hoofde van de referentiepersoon. Dit omdat hij zijn economische activiteit nog in Nederland uitoefent en omdat zijn vrouw en kinderen ook nog in Nederland zouden wonen.

De referentiepersoon staat wel degelijk sinds 28.12.2022 officieel gedomicilieerd in België, waarbij hij vanuit Nederland verhuisde en zich als Nederlander op legale wijze liet inschrijven in België. Hij legde tevens zijn Belgische huurovereenkomst voor.

(stukken 2-3)

Er is dus wel degelijk sprake van een uitoefening van het vrij verkeer in hoofde van de referentiepersoon.

Het feit dat zijn vrouw en kinderen nog niet mee verhuisden is louter uit praktische overwegingen: de referentiepersoon wil eerst een school vinden voor de kinderen en zijn zelfstandige activiteit hier in België opstarten (hetgeen een logische bekommernis betreft). Doch het feit dat zijn vrouw en kinderen thans nog in Nederland wonen en de referentiepersoon zijn zelfstandige activiteit thans nog daar gevestigd is, is geenszins een wettige reden om te besluiten dat er geen sprake is van een uitoefening van het vrij verkeer!

Er is bijgevolg ook sprake van een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon door de voorliggende bestreden beslissing, daar hij wel reeds sinds 28.12.2022 in België verblijft. Verzoeker vervoegde hem waarbij de voorliggende aanvraag gezinshereniging dateert van 09.06.2023.

(stuk 4)

Door te stellen dat er geen sprake is van een uitoefening van het vrij verkeer (en bijgevolg dus ook geen sprake is van een schending van dit vrij verkeer) en vervolgens de aanvraag in hoofde van verzoeker te weigeren, voegt verwerende partij een bijkomende voorwaarde toe aan de wet!

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid Vreemdelingenwet – zijnde dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin” - zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen.

Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien betrokkene ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd!

6.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG. Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft: • de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; • de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis

ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheids-problemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkte Uw Raad dan reeds ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van

weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van financiële afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen, dan wel met de mate waarin men deel uitmaakte van hetzelfde gezin. In casu heeft verwerende partij daar onvoldoende tot geen rekening mee gehouden.

7.

Daaropvolgend wenst verzoek tot slot nog te wijzen op recente rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgt dat lidstaten niet mogen eisen dat de band tussen de verzoeker en de referentiepersoon zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen, als het ander familielid hem niet zou kunnen begeleiden of vervoegen in het gastland (HvJ 15 september 2022, nr. C-22/21 + Conclusie van advocaat-generaal G. Pitruzzella van 10 maart 2022).

8.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het vervullen van de voorwaarden in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet (ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin), benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds dergelijke relatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

9.

Verzoeker heeft op afdoende wijze aangetoond dat hij voorafgaand aan de zijn aanvraag tot gezins-hereniging en dus zijn inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon (en dit in Nederland).

Verzoeker legt wel degelijk, in het kader van voorliggende aanvraag afdoende bewijzen voor, dewelke deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij (hetgeen tevens blijkt uit het feit dat verwerende partij deze bewijsstukken opsomt).

-Huuurovereenkomst van de referentiepersoon in Nederland + zijn attest van woonst, waaruit het adres te Vlaardingen [...] blijkt.
(stukken 5-6)

-Brief dd. 25.10.2021, gericht aan verzoeker op voornoemd adres.
(stuk 7)

-Daarnaast werden ook de documenten overgemaakt die betrekking hebben op verzoeker zijn asielaanvraag in Nederland.
(stuk 8)

Hieruit blijkt dat verzoeker officieel verblijf in het asielcentrum. Zijn woonplaatskeuze gedurende deze asielprocedure was bij zijn toenmalige raadsman (hetgeen meestal gebeurt in asielprocedures). Officieel kreeg hij een woonplaats in het asielcentrum toegekomen (hetgeen ook gebeurt in asielprocedures). Doch in de praktijk verbleef verzoeker bij zijn broer.

Dit blijkt onder andere uit het schrijven van de toenmalige raadsman dd. 16.11.2021 waarin zij meldt dat verzoeker nog in Nederland verblijft doch dat zijn adres haar bekend is. Het exacte adres deelt zij evenwel niet mee, daar dit adres (bij zijn broer) geen officieel adres was, doch slechts zijn feitelijke verblijfplaats.

Alleszins maakt verzoeker sinds 2019 reeds deel uit van het gezin van zijn broer, de referentiepersoon. Doch zelfs indien verwerende partij dit niet aanvaardt, dan nog wordt zwart op wit aan de hand van de stukken (stuk 7) aangetoond dat verzoeker wel sinds oktober 2021 deelt uitmaakt van het gezin van zijn broer en dus 1 jaar voorafgaand aan de komst naar België van diens laatste!

Verwerende partij heeft de stukken niet op afdoende wijze bestudeerd, daar dit alles wel degelijk uit de stukken kan worden afgeleid!

Daarbij dient benadrukt te worden dat het al dan niet hebben van een legaal verblijf niet geldt als wettelijke voorwaarde! Dit mag dus niet in rekening worden gebracht bij het beoordelen of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen al meermaals werd bevestigd in rechtspraak en rechtsleer! Verwerende partij gaat dus in de fout door louter de focussen op het postbusadres van verzoeker tijdens zijn asielprocedure in Nederland.

Voor een derdelander die verklaart ten laste te zijn van de Unieburger of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, is het 'land van herkomst' (dit kan een lidstaat of een derde land zijn) de staat waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen, i.e. Nederland. Dat heeft het Hof van Justitie bevestigd in het arrest Rahman (Conclusie advocaat-generaal BOT van 27 maart 2021 bij de zaak C-83/11, Rahman, §91; HvJ (GK) 5 september 2012, nr. C-83/11, Rahman, §31. De RvV heeft al meermaals bevestigd dat het 'land van herkomst' dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit van het derdelands familielid of de Unieburger hoeft te zijn, maar het wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt (dus in casu niet België, doch Nederland kan wel degelijk beschouwd worden als 'land van herkomst') (RvV 15 februari 2017, nr. 182.287; RvV 21 februari 2017, nr. 182.559; RvV 24 februari 2017, nr. 182.881; RvV 24 februari 2017, nr. 182.898; RvV 6 maart 2017, nr. 183.360).

Verder stelt het Hof van Justitie dat het vereisen van voorafgaand wettelijk verblijf van het derdelands familielid in een andere lidstaat in strijd is met de Richtlijn 2004/38 (HvJ (GK) 25 juli 2018, nr. C-127/08, Metock, §53-54; Europese Commissie, Verslag van 10 december 2008 Commissie aan Europees Parlement en Raad over de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2008, COM(2008) 840 definitief, 4.). Ook deze stelling werd reeds bevestigd door de RvV, bv. in een zaak waarin verwerende partij onterecht geen rekening had gehouden met het illegaal verblijf van de verzoekster bij haar broer in Nederland en bijgevolg niet had aanvaard dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer (RvV 24

februari 2017, nr. 182.882: hoewel §54 van het arrest Metock betrekking heeft op artikel 2, 2° Richtlijn 2004/38, kan er evenmin een voorwaarde van voorafgaand legaal verblijf door het derdelands familielid in een andere lidstaat onder artikel 3.2 Burgerschapsrichtlijn worden vereist. Bovendien verwijst §53 van het arrest Metock naar artikel 10, tweede lid Richtlijn 2004/38 dat limitatief de documenten oplijst die moeten worden voorgelegd zonder dat uit die documenten moet blijken dat het om een legaal verblijf gaat). De Raad is dus van oordeel dat verzoekers die niet over een wettig verblijf beschikten in het 'land van herkomst' en daardoor geen officiële documenten kunnen voorleggen (zonder attest van woonst e.d.), toch aan de hand van een geheel van feitelijke elementen moeten kunnen aantonen dat ze deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, hetgeen in casu dus wel degelijk op afdoende wijze gebeurde (RvV 7 maart 2017, nr. 183.504; RvV 7 maart 2017, nr. 183.514; RvV 14 februari 2017, nr. 182.263).

En ook in België vormen verzoeker en de referentiepersoon sinds aankomst 1 gezin.

10.

Verwerende partij heeft aldus het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en feitelijkeheden (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4)."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, bepaalt dat de niet in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van een burger van de Unie als andere familieleden van deze burger van de Unie dienen te worden beschouwd. De wetgever heeft in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing bij het nemen van de bestreden beslissing, aangegeven dat deze andere familieleden van een burger van de Unie, mits zij voldoen aan de in titel II, hoofdstuk 1bis van deze wet gestelde vereisten, een recht op verblijf kunnen laten gelden.

In zijn eerste middel betwist verzoeker in essentie verweerders vaststelling dat niet afdoende is aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van voormeld artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder oordeelde dat uit het geheel van de bij de verblijfsaanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de betrokken Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker in zijn middel geen grieven aanvoert tegen het in de bestreden beslissing opgenomen motief dat hij bij zijn verblijfsaanvraag geen stukken voorlegde die zouden kunnen staven dat hij materieel of financieel ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker voert enkel aan dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de verblijfsaanvraag deel uitmaakte van het gezin van zijn broer in Nederland. Hij wijst op de voorgelegde huurovereenkomst en het attest van woonst van de referentiepersoon in Nederland, waaruit blijkt dat deze persoon op een adres in Vlaardingen woont, alsook op een door het "centraal orgaan opvang asielzoekers" aan hem gerichte brief van 25 oktober 2021 die werd verstuurd naar ditzelfde adres. Uit het feit dat deze aan hem gerichte brief werd verstuurd naar het adres van zijn broer, blijkt volgens verzoeker dat hij in de praktijk bij zijn broer verbleef, ook al verbleef hij officieel in het hem toegewezen Nederlandse asielcentrum in Assen.

Met zijn uiteenzetting weerlegt verzoeker evenwel verweerders vaststelling niet dat uit de neergelegde brief van 25 oktober 2021 niet kan worden afgeleid dat hij zijn werkelijke verblijfplaats had op het adres van zijn broer in Vlaardingen. Verweerder heeft er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat uit het feit dat verzoeker zich in het kader van zijn verblijfsprocedure in Nederland op dit adres in Vlaardingen liet aanschrijven, nog niet volgt dat hij zich ook daadwerkelijk op dit adres bevond, aangezien ook in Nederland het concept 'gekozen woonplaats' bestaat. Een gekozen woonplaats is het adres waarop de betrokkene correspondentie wenst te ontvangen, zonder dat dit noodzakelijk ook de werkelijke verblijfplaats is. De Raad acht het in casu niet kennelijk onredelijk te oordelen dat louter uit de brief van 25 oktober 2021, die zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geduid het enige voorgelegde stuk is dat zou moeten aantonen dat verzoeker op het adres van zijn broer in Vlaardingen verbleef, niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker op dit adres niet enkel zijn correspondentieadres maar ook zijn daadwerkelijke verblijfplaats had, te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers Nederlandse advocaat op 16 november 2021 (en dus na de datum van de betrokken brief) nog aangaf dat verzoeker in het asielcentrum in Assen verbleef.

Daarnaast verwijst verzoeker nog naar een brief die op 21 december 2021 werd opgesteld door zijn advocaat in Nederland, maar in deze brief kan niet méér worden gelezen dan wat er uitdrukkelijk in staat vermeld. Het gegeven dat verzoekers Nederlandse raadvrouw aangeeft dat zijn verblijfplaats “*bij [haar] bekend*” is, levert geenszins het bewijs dat hij op dat ogenblik op het adres van zijn broer in Vlaardingen verbleef.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zelfs in de hypothese dat zou moeten worden aangenomen dat verzoeker in oktober 2021 op het adres van zijn broer verbleef, hieruit als zodanig nog niet volgt dat hij moet worden beschouwd als deel uitmakende van het gezin van zijn broer. De Belgische wetgever heeft immers met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gepoogd het artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) om te zetten in de nationale regelgeving. Het begrip “*ander familielid van een burger van de Unie dat deel uitmaakt van het gezin van een burger van de Unie*” moet daarom worden beschouwd als een Unierechtelijk begrip. De eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen bijgevolg dat deze bepaling in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening moet worden gehouden met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (cf. HvJ 15 september 2022, nr. C- 22/21, SRS, punt 19). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft reeds geduid dat het begrip “*andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet*” in artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG “*slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.*” Het aantonen van een gemeenschappelijk huiselijk leven is dus vereist (cf. HvJ 15 september 2022, C-22/21, SRS, punt 26). Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk of incorrect om te vereisen dat stukken worden aangebracht waaruit blijkt dat in een recent verleden een gemeenschappelijke huishouding werd gevoerd. Deze stukken zijn vereist om te kunnen beoordelen of er werkelijk een band van afhankelijkheid die eerder op affectie is gebaseerd bestaat.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker, middels de aan hem gerichte brief van 25 oktober 2021 en het gegeven dat zijn raadvrouw op 21 december 2021 attesteerde dat zijn verblijfplaats bij haar bekend was, niet aantoonde dat er sprake was van een effectief gemeenschappelijk huishouden met zijn broer, dat verder ging dan een eventuele tijdelijke samenwoning om praktische redenen. Overeenkomstig artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet kwam het aan verzoeker toe om het bewijs te leveren dat hij in zijn herkomstland effectief deel uitmaakte van het gezin van de persoon die hij in België wenst te vervoegen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een ongestaafde bewering dat hij in de praktijk bij zijn broer verbleef en a fortiori niet aantoonde dat hij met zijn broer een gezinscel vormde. Verweerder heeft derhalve op goede gronden vastgesteld dat verzoeker het door voormelde bepaling vereiste bewijs niet leverde.

Gezien het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder in de fout ging door louter te focussen op het postbusadres tijdens zijn asielprocedure. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de aan hem voorgelegde stukken verkeerd beoordeelde door te motiveren dat ze hoogstens aantonen dat verzoeker op een gegeven ogenblik woonplaatskeuze deed op het adres van zijn broer, maar niet toelaten te concluderen dat hij in Nederland deel uitmaakte van het gezin van deze laatste.

Verder bekritiseert verzoeker verweerders opmerking dat zelfs niet ondubbelzinnig blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer. De Raad dient evenwel aan te geven dat verzoeker met deze kritiek niet aantoonde dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat er geen afdoende bewijzen zijn die toelaten te oordelen dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van zijn Nederlandse broer of ten laste is van deze verwant, niet correct zijn. Zijn grief, die is gericht tegen een in wezen overtuigende overweging in de bestreden beslissing, kan geenszins aanleiding geven tot de vernietiging van deze beslissing.

De Raad kan ook niet vaststellen dat het incorrect, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om erop te wijzen dat, aangezien de referentiepersoon zijn economische activiteit nog steeds in Nederland uitoefent, het gezin van deze persoon nog in Nederland woont en er zelfs een huurcontract in Nederland, dat exclusief op naam van de referentiepersoon staat, werd voorgelegd, niet blijkt dat de referentiepersoon zijn vrij verkeer daadwerkelijk uitoefent. Verweerder heeft in dat verband ook correct toegelicht dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het doel dat de Europese wetgever voor ogen had bij het inschrijven van de verplichting in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, met name het vergemakkelijken van het vrij verkeer van Unieburgers en het bevorderen van de eenheid van gezin. Verweerder heeft op deze wijze impliciet aangegeven dat, nu zelfs niet zeker is dat de referentiepersoon daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, niet blijkt dat het niet inwilligen van verzoekers verblijfsaanvraag het

recht op vrij verkeer van deze referentie-persoon zou beïnvloeden. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, heeft verweerder op deze manier geenszins een voorwaarde aan de wet toegevoegd. Verweerder heeft daarentegen aangetoond niet enkel oog te hebben gehad voor de letter van de wet, maar ook voor de reden waarom een regel werd ingevoerd en vervolgens onderzocht of de vereiste overtuigingsstukken werden aangebracht.

Volgens verzoeker is er wel degelijk sprake van een uitoefening van het vrij verkeer in hoofde van de referentiepersoon. Hij benadrukt dat de referentiepersoon sinds 28 december 2022 officieel in België is gedomicilieerd, dat deze zich op legale wijze in België liet inschrijven en dat een Belgische huur-overeenkomst werd voorgelegd. Hij betoogt verder dat de vrouw en kinderen van de referentiepersoon om praktische redenen nog niet mee naar België verhuisden, met name omdat nog een school moest worden gezocht voor de kinderen en de referentiepersoon zijn zelfstandige activiteit in België diende op te starten. Er blijkt echter niet dat verzoeker stukken heeft voorgelegd die kunnen aantonen dat de referentiepersoon stappen heeft ondernomen om een school voor zijn kinderen in België te zoeken en/of om een zelfstandige activiteit in België op te starten, zodat verzoekers beweringen niet met enig begin van bewijs worden gestaafd. Hij maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat verweerder niet op goede gronden de uitoefening van het recht op vrij verkeer door de referentiepersoon in vraag kon stellen.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest C-22/21 van het Hof van Justitie van 15 september 2022 en benadrukt dat lidstaten niet mogen eisen dat de band tussen het familielid en de referentiepersoon zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen als het ander familielid hem niet zou kunnen begeleiden of vervoegen in het gastland. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel geenszins dat verweerder, in weerwil van de rechtspraak van het Hof van Justitie, zou vereisen dat de band tussen de verzoeker en de referentiepersoon van die aard is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen indien het andere familielid hem in het gastland niet zou kunnen vergezellen of zich bij hem zou kunnen voegen. Verweerder wijst namelijk op de door de Europese wetgever beoogde doelstelling, zijnde de bescherming van de eenheid van het gezin (in een verruimde betekenis) van de Unieburger die zijn recht op vrij verkeer uitoefent, door in het gastland de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar geen “*familielid*” van deze Unieburger zijn in, de zin van de richtlijn 2004/38/EG, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben en overweegt dat niet blijkt dat deze doelstelling in casu aan de orde is, aangezien niet blijkt dat tussen verzoeker en de referentiepersoon dergelijke banden aanwezig zijn en zelfs niet vaststaat dat de referentiepersoon daadwerkelijk zijn vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Het betoog van verzoeker leidt derhalve niet tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk stelde dat niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 40bis of 47/1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, of van enige bepaling van het “*Unierecht*” blijkt niet.

2.1.2.2. Voorts moet worden gesteld dat verzoeker met zijn beschouwingen evenmin aantoont dat verweerder zou zijn tekortgekomen aan zijn verplichting, zoals voorzien in artikel 62, tweede lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met redenen te omkleeden.

Er dient te worden benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft om deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 iuncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 iuncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de Grondrechten), van

artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, van het zorgvuldigheids-beginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en heeft weet [van] de samenwoning met de referentiepersoon alhier, doch ook de samenwoning in Nederland kan weinig ernstig worden betwist gelet op de voorgelegde stukken. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissingen wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hem uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde op afdoende wijze aan dat hij reeds jaren een gezinscel vormt met de referentie-persoon (zowel hier als in Nederland).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon en anderzijds zijn privé belangen alhier zouden moeten achterlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)."

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten eenvoudig kan worden gelezen dat deze beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de termijn waarbinnen verzoeker legaal in het Rijk kon verblijven is verstreken. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat hij rekening hield met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids-toestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Aangaande verzoekers familieleven heeft verweerder uitdrukkelijk uiteengezet waarom hij meent dat het recht op een privé- of gezinsleven er in voorliggende zaak niet aan in de weg staat dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk het volgende gesteld:

"Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden tussen twee volwassen broers, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een eigen gezinsleven kan verderzetten in zijn land van origine. Uit de gehoorverslagen blijkt hij wel degelijk vrouw en kinderen te hebben. Eén van zijn kinderen is trouwens al volwassen en zou enige tijd in een ander EU-land hebben verbleven in het kader van studies.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij er niet toe in staat zou zijn om zijn leven in Turkije terug op te pikken. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

Verweerder heeft verder ook geduid dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en niet blijkt dat hij medische problemen heeft, zodat ook op deze gronden niet kan worden besloten dat er een beletsel bestaat om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet "in het licht van artikel 8 van het EVRM" kan niet worden besloten.

2.2.2.2. Gelet op het voorgaande kan ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Verweerder heeft de verplichting die voortvloeit uit deze wetsbepaling duidelijk in aanmerking genomen.

2.2.2.3. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoeker, een vijftigjarige man die recent in België aankwam, niet aannemelijk maakt dat hij enig privé- of gezinsleven in het Rijk heeft dat onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling valt. Uit de

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Verweerder heeft dienaangaande op goede gronden opgemerkt dat de referentiepersoon niet tot verzoekers kerngezin behoort en dat niet blijkt dat verzoeker afhankelijk is van zijn Nederlandse broer of diens gezinsleden.

De Raad dient tevens aan te geven dat de bestreden beslissing hoe dan ook geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in enig recht op een privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Uit deze verdragsbepaling kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verder blijkt ook geenszins dat verzoeker en zijn broer enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat een gezinsleven elders, in een land waar ze beiden wettelijk kunnen verblijven, niet mogelijk zou zijn. Verweerder heeft er tevens terecht op gewezen dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een eigen gezinsleven kan verderzetten in zijn land van origine, en dat uit de gehoorverslagen blijkt dat hij een vrouw en kinderen heeft. Hij heeft geduid dat uit de hem voorgelegde stukken geenszins blijkt dat verzoeker er niet toe in staat zou zijn om zijn leven in Turkije opnieuw op te pikken. Er blijkt bovendien hoegenaamd niet dat verzoekers broer, die zoals verweerder terecht opmerkte een eigen gezin heeft waartoe verzoeker niet behoort, niet net zoals voorheen contacten met verzoeker kan onderhouden vanuit het buitenland. Er blijkt evenmin dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ernstig in het gedrang wordt gebracht.

Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden in zijn betoog dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn familie- en gezinsleven en dat er geen voldoende belangenafweging werd gemaakt. Uit de bespreking van het eerste middel is ook reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder niet vermocht vast te stellen dat niet blijkt dat verzoeker een gezinscel vormt met zijn broer.

Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou kunnen verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.4. Aangezien artikel 7 van het Handvest van de grondrechten voorziet in regeling die gelijkaardig is aan deze in artikel 8 van het EVRM en niet wordt aangetoond dat verweerder de reikwijdte van enig recht dat wordt gegarandeerd door het EVRM heeft ingeperkt, kan ook geen schending van deze bepaling en van artikel 51 van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

2.2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.2.6. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG zijn geschonden. Zijn loutere verwijzing naar deze bepalingen, zonder nadere toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK